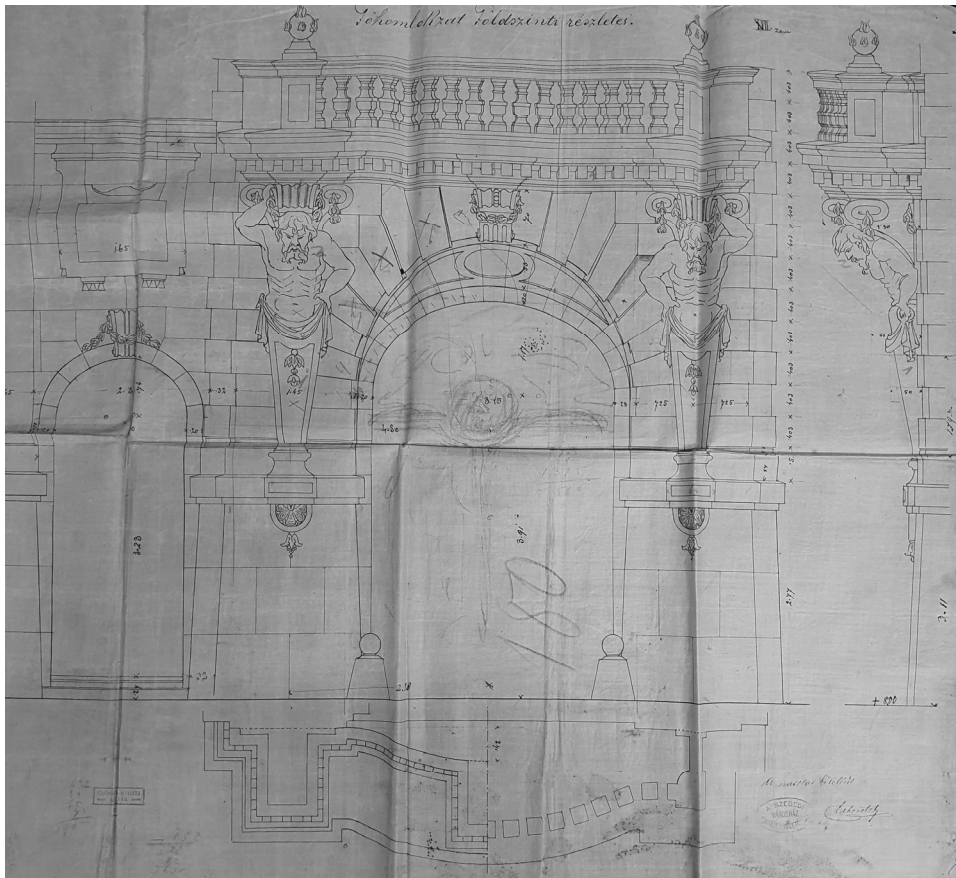

dítás). Nyitottságról beszélhetünk, de igazodásról és megfelelési kényszerről nem. A kritikus azt írhatja: Markó a poszthumán testpoétikák felől kezdi ki a lírai szubjektum állandóságába vetett naiv hitet; de az öregedéssel szembenező költő megelégszik néhány egyszerű szóval: „természetesen nem én döntöm el, / hogy mire fogok emlékezni végül” (*Maradék*).

Lechner Ödön: A főhomlokzat földszinti részletei, 1882, mérnökpapír, 57×105 cm, MNL CSML, XV.2.b.47.180.